

РЕШЕНИЕ

№ 5527

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2758** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.299 и сл.АПК, вр с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на [фирма] [населено място] срещу Национална агенция за приходите-гр.С. за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди- пропуснати ползи в размер на 23 718,79 лева вследствие на незаконно принудително изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ-№ФК-253-0380942/09.05.2019 година в Началник отдел“ Оперативни дейности“ П.,ведно със законната лихва върху сумата ,считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че с Решение № 549/22.07.2019 година ,постановено по адм.дело № 720/2019 година по описа на АС- Пазарджик са отменени обективиранията в Протокол серия АА №0017529/17.06.2019 година действия на административен орган по предварително принудително изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ № ФК-253-0380942/09.05.2019 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“- П. при ЦУ на НАП ,с която е постановено запечатване на търговски обект – Магазин ,находящ се в [населено място], [улица], №1, стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от тридесет дни на основание чл.186, ал.1 от ЗДДС и вследствие на това запечатване на обекта, което е

признато за незаконно ищецът е претърпял имуществена вреда- пропусната полза, изразяваща се в невъзможност да се реализират приходи от дейността на магазина, което е довело до заплащане на текущи разходи- наем, заплати, осигуровки за сметка на работодателя. Иска се да бъде осъден ответникът да плати посочените суми и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- [фирма] [населено място],редовно и своевременно призован се представлява от адвокат Д. и адвокат М. редовно упълномощени, които поддържат исковата молба на заявените основания и молят да бъде уважена. Заявяват претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- Национална агенция за приходите- [населено място] редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт Й. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Малинова, която намира исковата претенция за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение № 549/22.07.2019 година ,постановено по адм. дело № 720/2019 година по описа на АС-Пазарджик са отменени обективирани в Протокол серия АА №0017529/17.06.2019 година действия на административен орагн по предварително принудително изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ № ФК-253-0380942/09.05.2019 година на Началник Отдел“Оперативни дейности“- П. при ЦУ на НАП, с която е постановено запечатване на търговски обект – Магазин ,находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от тридесет дни на основание чл.186, ал.1 от ЗДДС и вследствие на това запечатване на обекта, като се възстановява положението,съществувало преди извършване на действието.Решението е влязло в сила на датата на постановяването му 22.07.2019 година, а производството пред АС- Пазарджик се е развило по реда на 297,ал.1 от АПК.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- икономическа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите,поставени им като задача, а разпитан в съдебно заседание експертите заявяват ,че поддържат заключението

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество,същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Настоящият съдебен състав намира твърдението на юрисконсулт Й., депозирано в отговора на исковата молба, че същата е недопустима,тъй като се съмнява в представителната власт на адвокат Д., за неоснователно. На първо място, отношенията между клиента и адвоката се уреждат в Договор за правна защита и съдействие ,който по своята същност е Договор за поръчка. На второ място, ако лицето,което е посочено като упълномощител не е направило волеизявление за

упълномощаване, то това не рефлектира върху допустимостта на исковата молба, а засяга отношенията между това лице и адвоката и ако лицето не е упълномощило конкретния адвокат, който е предявил искова молба от негово име, то за лицето съществува правната възможност да поиска по друг процесуален ред уреждане на воденето на чужда работа без пълномощие/ Г./, което от своя страна е уредено в чл. 60 от ЗЗД, сочещ, че който предприеме управлението на работа, за която знае, че е чужда, без да е натоварен, длъжен е да се грижи за нея, докато заинтересуваният може да я поеме. Той е длъжен да се грижи за работата, както ако би бил упълномощен. Неговата отговорност може да бъде намалена с оглед на особените обстоятелства, при които той е поел грижата за чужда работа. По аргумент от чл. 61 от ЗЗД, ако работата е била предприета уместно и е била добре управлявана в чужд интерес, заинтересуваният е длъжен да изпълни задълженията, сключени от негово име, да обезщети управителя на работата за личните задължения, които той е поел, и да му върне необходимите и полезни разноски заедно с лихвите от деня на изразходването им. Ако работата е била предприета и в собствен интерес, заинтересуваният отговаря само до размера на обогатяването му. Ако някой е предприел чужда работа въпреки волята на заинтересувания, последният отговаря по правилата за неоснователното обогатяване.

На следващо място, предпоставките за допустимост на иска по чл. 299 от АПК не визират хипотезата на водене на чужда работа без пълномощие. На следващо място, ако в действителност управителят на дружеството не е депозирал пълномощното / то не е подписано от него или в случая подписът се различава от подписа, представен в търговския регистър, то това само по себе си не води до извод, че не е налице валидно упълномощаване. На следващо място, процесуалният представител на ответника по иска не поиска откриване на процедура по оспорване на подписа, положен върху пълномощното, а само да се констатира, че исковата молба е недопустима и то от страна на съда. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 5 ОТ 12.12.2016 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 5/2014 Г., ОСГТК НА ВКС е посочено, че договорът, сключен в хипотезата на [чл. 42 ЗЗД](#) - от лице, действало като представител, без да има представителна власт, не страда от такъв порок. Мнимият представител е формирал и е изявил поначало валидна воля от името на мнимо представлявания, поради което липсата на представителна власт не е равнозначна на липса на съгласие по смисъла на [чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД](#) и може да бъде преодоляна чрез изрично предвидената в [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#), възможност за потвърждаване на договора. Ето защо волеизявлението, направено от чуждо име без представителна власт, не само не е неправомерно, а и поначало не е неправомерно - аргумент за това са и разпоредбите на [чл. 60-62 ЗЗД](#), уреждащи воденето на чужда работа без пълномощие, като често то дори е в интерес на мнимо представлявания ([чл. 61, ал. 1 ЗЗД](#)). Ако се възприеме тезата, че договорът сключен чрез мним представител, неразполагащ с представителна власт, е абсолютно нищожен и че на тази нищожност може да се позове и насрещната страна по договора, както и всяко друго трето лице, тъй като те имат правен интерес от това, включително - за да преодолеят неограниченото със законов срок състояние на несигурност до момента на потвърждаването на договора съгласно и във формата по [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#), това в много случаи би довело до абсурдния резултат на осуетяване на тази възможност за потвърждаване, установена от закона единствено в интерес на мнимо представлявания. В тази връзка следва да се има предвид, че третото лице, което е

склучило договора с мнимия представител, може в много по - голяма степен да защити правата и интересите си, не като се позове на недействителността, а обратно-като предяви срещу мнимо представлявания осъдителен иск за изпълнение на договора или положителен установителен иск, че договорното правоотношение между тях съществува, а ако договорът е с вещно-транслативно действие - и установителен иск за собственост или такъв по [чл. 108 ЗС](#) (с тези вещни иски разполагат и третите лица, които са склучили последващи договори с вещно-транслативно действие), като по този начин би принудило мнимо представлявания, или да се позове на недействителността чрез възражение срещу иска, или да потвърди договора. В тези случаи до ефекта на потвърждаване ще се стигне и ако мнимо представляваният пропусне да направи това правоизключващо възражение в преклузивния срок по [чл. 133](#), вр. [чл. 131 ГПК](#). Не на последно място, възприемането на тезата, че недействителността по [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#) е абсолютна нищожност по [чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД](#) и че на нея може да се позове не само мнимо представляваният, а и всяко друго лице, значително би застрашило сигурността на гражданския оборот. Когато се склучва договор чрез представител, последният формира и изразява воля, т.е. - прави волеизявление, изразява съгласие от името на представлявания, и съобразно [чл. 36, ал. 2 ЗЗД](#) правните последици от договора настъпват направо за представлявания. Поради това, липсата на представителна власт засяга единствено вътрешното правоотношение между представителя и представлявания. Систематичното място и граматическото тълкуване на разпоредбата на [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#) сочат, че тя е установена единствено и изключително в интерес на мнимо представлявания. Установената с нея висяща недействителност само временно препятства директното настъпване на правните последици от договора в неговия патримониум, като нормата му предоставя потестативното право да потвърди договора. Ако той го потвърди, правните последици са същите, каквито биха били при наличие на надлежно учредена представителна власт още при склучването на договора. Потвърждаването на договора съгласно и във формата по [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#) означава и че мнимо представляваният се отказва от възможността да се позове (включително и пред съда) на недействителността, която е установена единствено в негов интерес. Ако мнимо представляваният откаже да потвърди договора, той окончателно отклонява произтичащите от него права и задължения от своята правна сфера и същевременно се позовава на установената в негов интерес недействителност.

Следователно, единствено мнимо представляваният разполага с правото както да потвърди договора, склучен от негово име без представителна власт, така и да се позове на недействителността по [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#). Другата страна по договора, която не разполага с право да го потвърди, няма и право, респ. - правен интерес да се позове на недействителността; още по-малко, такъв правен интерес е налице за трети за договора лица. В същото Тълкувателно решение е посочено, че ДОГОВОР, СКЛУЧЕН ОТ ЛИЦЕ, ДЕЙСТВАЛО КАТО ПРЕДСТАВИТЕЛ, БЕЗ ДА ИМА ПРЕДСТАВИТЕЛНА ВЛАСТ, Е В СЪСТОЯНИЕ НА ВИСЯЩА НЕДЕЙСТВИТЕЛНОСТ И НЕ ПОРАЖДА ЦЕЛЕНИТЕ С НЕГО ПРАВНИ ПОСЛЕДИЦИ. СЪЩИТЕ НАСТЪПВАТ, АКО ЛИЦЕТО, ОТ ИМЕТО НА КОЕТО Е СКЛУЧЕН ДОГОВОРЪТ, ГО ПОТВЪРДИ СЪГЛАСНО ЧЛ. 42, АЛ. 2 ЗЗД. ПРИ ЛИПСА НА ПОТВЪРЖДАВАНЕ, НА НЕДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА МОЖЕ ДА СЕ ПОЗОВЕ САМО ЛИЦЕТО, ОТ ИМЕТО НА КОЕТО Е СКЛУЧЕН ДОГОВОРЪТ ИЛИ

НЕГОВИТЕ УНИВЕРСАЛНИ ПРАВОПРИЕМНИЦИ.

На тази плоскост, единствено управителят на дружеството- ищец може да се позове на недействителност на Договора за правна помощ , ако не е дал съгласието си за него или не е потвърдил извършените процесуални действия от страна на адвокат Д. по делото.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита.Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон.Такъв закон е АПК, в чийто чл.299 е посочено, че за вредите, причинени на граждани и организации от незаконно принудително изпълнение, отговаря имуществено държавата, ако административният орган по изпълнението е държавен, и общината, ако органът е общински, независимо от това дали вредите са причинени виновно. За вредите от изпълнението, причинени на трети лица, обезщетение се дължи от държавата, ако административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, е държавен, и от общината, ако органът е общински. По аргумент от чл.300 от АПК,исковете се разглеждат по реда на този кодекс.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения,а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконно принудително изпълнение. С тази разпоредба законодателят е установил реда за защита на страните по изпълнението(длъжник и вискател) и на засегнатите от изпълнението трети лица и има за цел да поправи вредите, които са причинени от незаконосъобразното принудително изпълнение. При иска за вреди от незаконно принудително изпълнение, незаконното действие или бездействие на административния орган по изпълнението трябва да е предварително отменено с решение по чл. 298, като процесуална предпоставка за допустимостта на иска - арг. от [чл. 204, ал. 1 АПК](#). Исковите по [чл. 299 от АПК](#), техният предметен обхват е редът за обезвреждане на вредите от незаконосъобразното изпълнение на законосъобразно изпълнително основание. Именно исковете по [чл. 299, ал. 1 и 2 от АПК](#), дават възможност да се търси отговорност за вредите от незаконосъобразното изпълнение на влезли в сила административни актове.

Искът по чл. 299, ал. 1, вр. [Чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК](#) е самостоятелно исково средство за защита, различно от иска по [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#), макар да се разглежда по реда на глава единадесета [АПК](#), като се отличава, както по своя фактически състав, така и със специалния по отношение на иска по чл.1 [ЗОДОВ](#) характер. Видно от съдържанието на [чл. 299, ал. 1 АПК](#) във фактическия състав на иска се включват следните елементи - наличие на принудително изпълнение с незаконен характер, вреда и причинно-следствена връзка между първите два елемента. Незаконният характер на принудителното изпълнение се установява по съдебен ред в производството по [чл. 294 АПК](#).

Отговорността не се презюмпмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл.299](#)

от АПК- незаконно принудително изпълнение, установено с влязло в сила решение, вреда и причинно- следствена връзка между незаконното принудително изпълнение и настъпилата вреда. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.299 от АПК. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето,претърпяло вреди вследствие на незаконно принудително изпълнение.Но отговорността на държавата/ в конкретния случай- Заповедта за налагане на ПАМ е издадена от Началник отдел“Оперативни дейности“- П. и предприятиите въз основа на нея действия по принудително изпълнение- запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от 30 дни не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.299 от АПК предпоставки- незаконно принудително изпълнение на държавен орган/ в случая/, отменено по съответния ред,вреда от такова незаконно принудително изпълнение и причинна връзка между незаконното принудително изпълнение и настъпилия вредоносен резултат. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от незаконното принудително изпълнение. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на субекта вреда, вследствие от незаконното принудително изпълнение. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата/ когато органът по изпълнението е държавен ,пред каквато хипотеза сме изправени за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по чл.299 от АПК не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от принудително изпълнение, което не е противоправно. Принципът на правовата държава /чл. 4, ал. 1 от КРБ не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от незаконно принудително изпълнение.От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата.Активната процесуална легитимация,отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на незаконното принудително изпълнение като Член 204, ал. 1 от АПК постановява, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта/ незаконното принудително изпълнение/ по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на изпълнението, от момента на тяхното причиняване.

В настоящия случай,искът е насочен срещу надлежен ответник- Национална агенция по приходите,тъй като органът,извършил незаконното принудително изпълнение е държавен орган- орган по приходите.

На следващо място,пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица,а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност или длъжностни лица, включени в състава им,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани,

пасивно легитимиран е държавният орган- юридическо лице, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

Искът е насочен срещу надлежен ответник- Национална агенция по приходите, която съгласно разпоредбата на чл.2 ал.2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С. и органът ,който е извършили незаконно опирнодутлино изпълнение са от състава на НАП. На второ място, съгласно сега действащия Закон за НАП-чл.6-Агенцията се състои от централно управление и териториални дирекции.Централното управление подпомага дейността на изпълнителния директор по планирането, организирането,ръководството и контрола на цялостната дейност на агенцията, както и в изпълнението на предоставените му правомощия по този закон., а териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания. Наред с това, съгласно чл.19,ал.1 от ЗНАП, Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а по силата на алинея втора,обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на агенцията или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение и отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в [Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.](#)

Събраните по делото доказателства сочат,че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди- пропуснати ползи, вследствие отмяната по съдебен ред на незаконно принудително изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ- запечатване на търговски обект,стопанисван от дружеството-ищец, находящ се в [населено място].

Отговорността, съобразно фактическите състави на чл.299 от АПК следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата,общините и съдебната власт.Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални,общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

От приложените от страна на ищеца писмени доказателства е видно,че е налице първата предпоставка-налице отменено незаконно принудително изпълнение – запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от тридесет дни, с влязло в сила решение по реда на чл.292 от АПК, като спор относно тези факти между страните няма.

Но по делото не се доказва вследствие на тази отмяна на това незаконно принудително изпълнение, ищецът да е претърпял имуществена вреда и то в посочения размер, изразяваща се в пропуснатата полза,нито се доказва, че е налице

причинна връзка между отмененото незаконно принудително изпълнение и претърпяната вреда, както и че пропуснатата полза е пряка и непосредствена последица от това незаконно принудително изпълнение.

Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяната на двете решени яна КЕВР. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.

Имуществената вреда може да се заключава и в това, че лицето **пропуска да осъществи една полза – че пропуска да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички изгледи за това.** Деянието го лишава от тази възможност – от

една сигурна облага. Според Тълкувателно решение

№3/ от 12 декември 2012 година на ОС на ГК и ТК на ВКС, неточното изпълнение на договорните задължения поражда правото на кредитора да иска от длъжника изпълнение заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение (чл. 79, ал. 1 ЗЗД). Съгласно разпоредбата на чл. 82 ЗЗД, регламентираща обема и границите на отговорността за вреди от виновно неизпълнение на договорните задължения, обезщетението обхваща всички причинени вреди, които са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението, като при недобросъвестност на длъжника – обезщетението обхваща всички преки и непосредствени вреди. Според посочената разпоредба, подлежащите на обезщетяване имуществени вреди са два вида – претърпяна загуба и пропуснатата полза. Както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора.

Установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на длъжника имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване – да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. На обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждаване на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т.е. което представлява негов необходим и закономерен резултат. Освен фактите, относими към основанието на претенцията – пропускане на твърдяната полза, предвидимост на същата към момента на пораждаване на задължението, респ. недобросъвестност на длъжника и причинна връзка между пропуснатата полза и виновното неизпълнение на длъжника, на доказване от страна на кредитора подлежи и размерът на пропуснатата полза, като се съобрази, че по отношение на размера изискването за предвидимост не се отнася. Когато за целите на обезщетението, при определена категория пропуснати ползи законодателно е нормиран начина на определянето им, съвместяващ принципите и критериите за оценка, възприетата с нормативен акт методика е приложима.

От доказателствата по делото е установено още, че ищецът е имал търговски обект, от който е реализирал приходи от продажби, като и от заключението на вещното лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че на 17.06.2019г. е извършено запечатване на търговски обект – Магазин за разнородни нехранителни стоки „Ф 58“, находящ се в [населено място],

[улица], стопанисван от [фирма] за срок от 30 дни. За извършените действия са съставени Протокол за запечатване на търговски обект серия АА № 0017529 от 17.06.2019г. и Протокол за извършена проверка серия АА №0028996 от 17.06.2019 година, като с влязло в сила Решение № 549 от 22.07.2019г., постановено по адм. дело № 720 по описа на Административен съд [населено място] за 2019г., на II състав, са отменени обективиранията в Протокол за запечатване на търговски обект серия АА № 0017529 от 17.06.2019г. действия на НАП, като се възстановява положението преди извършване на действията.

Въз основа на представените по делото дневни финансови отчети / л.24-59 по делото/ вещото лице изчислява прихода, реализиран в търговския обект – Магазин „Ф 58“ по периоди: от 17.06.16 година - 17.07.16 година-26 218,19 лева и ДДС в размер на 4369,68 лева , за периода 17.06.17 година - 17.07.17 година- 31 226,67 лева с ДДС, като обосноваият реализируем приход в същия обект за периода от 17.06.2019 година до 17.07.2019 година., би бил 28 462,54 лева в т.ч данъчна основа 23 718,79 лева и ДДС 4 743,75 лева

Но обстоятелството, че ищецът е реализирал през предходни периоди такъв оборот, посочен в заключението на вещото лице, не води до извод, че в периода , в който е бил запечатан обектът би реализирал оборот в размер на 23 718,79 лева, още повече , че този размер е евентуален / приблизително реализируем/, а и не доказан ,че същият ще бъде реализиран в този период.

Само фактът, че има прогнозируема стойност на оборотите, не може да обуслови извод, че е налице пропуснатата полза от продажбата на стоки през този период от един месец. Няма доказателства, че ищецът е разполагал с количества стоки, което да му осигури този размер на продажбите, но и дори и да имаше такива,то приходът от продажби е изключително променлива величина особено в сферата на търговията и зависи от редица фактори- поведение на клиентите, пазар на труда, способност на купувачите за покупка, платежоспособност на същите и редица други фактори, още повече, че твърдяната пропуснатата полза представлява една евентуалност, а не реалност и почива именно на логическото допускане на ищеца за нейното закономерно настъпване.

Не са налице и останалите, визирани в чл.299 от АПК предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди, което прави исковата претенция неоснователна и недоказана и предпоставя отхвърлянето и.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Този иск също е неоснователен и недоказан и следва съдбата на главното вземане.

С оглед изхода на спора,претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение.Ответникът в настоящия случай е представяван от юрисконсулт в производството и на същия на основание [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) във вр. с [чл. 144 АПК](#), се дължи юрисконсултско възнаграждение, като по силата на цитираната норма в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). От своя страна [чл. 37, ал. 1 ЗПП](#) визира, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В нормата на [чл. 24 Наредба за заплащането на правната помощ](#) е визирано, че "По

административни дела възнаградението за една инстанция е от 100 до 200 лева.". Спорът по делото не се характеризира с фактическа и/или правна сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взела участие юрисконсулт Й., депозиран е писмен отговор и сумата от 100 лева е справедлива и съответна на осъщественото процесуално представителство. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.299 от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на [фирма] [населено място] срещу Национална агенция за приходите- [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди- пропуснати ползи в размер на 23718,79 лева

вследствие на незаконно принудително изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ-№ФК-253-0380942/09.05.2019 година на Началник отдел "Оперативни дейности" П.- ведно със законната лихва върху сумата,считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА [фирма] ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ-ГР.С. СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: